

ТИЯ УИЛЯМС

СЕДЕМ ДНИ
през юни

Превод от английски
Божана Славева

©ciela

На К. К. и Ф. Ф., с любов

Пролог

В лето Господне 2019-о тридесет и две годишната Ева Мърси едва не се задави до смърт с дъвка. Точно се опитваше да мастурбира, когато дъвката заседна в гърлото ѝ, прекъсвайки притока на въздух. Докато бавно ѝ причерняваше пред очите, тя не спря да си представя как дъщеря ѝ Одри я намира да се мятта облечена с коледната си пижама, докато стиска тубичка с ягодов лубрикант и вибратора си, кръстен Полузащитника (който вибрираше с много по-висока честота от рекламираната – такава, която те кара да се задавиш с дъвката си). Заглавието на некролога ѝ щеше да гласи „Смърт чрез вибратор“. Страхотно наследство ще остави на осиротялото си дванадесетгодишно дете, няма що.

Но Ева не умря. В крайна сметка успя да изкашля дъвката. Разтърсена от преживяното, тя мушна Полузащитника в едно чекмедже, пълно с тениски от хип-хоп концерти, сложи си пръстена със старинна камейка и тръгна по коридора, за да събуди Одри за партито по случай рождения ден на нейната най-добра приятелка в Хамптънс. Нямаше време да се занимава с краткото си съприкосновение със смъртта.

Макар да бе готова да признае, че е дяволски добра майка и много способна авторка на романи, истинският талант на Ева беше способността ѝ да не обръща внимание на разните му там откачени работи и да продължи да си живее живота. Този път обаче тя го стори твърде успешно и пропусна очевидното.

Когато Ева Мърси беше малка, майка ѝ казваше, че креолките виждат знаци. Това беше по времето, когато разбирането на Ева за „креолски“ бе силно ограничено и бегло

свързано само с Луизиана и чернокожите с френски фамилни имена. Едва в прогимназията тя осъзна, че майка ѝ е... Каква е точната дума? *Ексцентрична* и използва такива „знаци“, за да оправдае собствените си прищевки. (*Новият албум на Марая Кери се казва „Charmbracelet“? Хайде да профукаме парите за наема за талисмани с кубични цирконии в „Зейл“!*) Именно по тази причина Ева бе особено склонна да вярва, че Вселената ѝ изпраща послания.

Ето защо трябваше да се досети, че след Вибраторгейт може да очаква някоя преобръщаща целия ѝ живот драма. В края на краищата и друг път бе имала близко до смъртта преживяване.

Когато се събуди онзи път, точно както и сега, нейният свят се бе променил завинаги.

НЕДЕЛЯ

Глава 1

УХАПИ МЕ

– Тост за нашата секс богиня Ева Мърси! – изкрещя наподобяваща херувимче жена, вдигайки чашата си с шампанско. Ева, която все още усецаше гърлото си като продрано след вчерашния инцидент с дъвката, изпусна сумтящ звук на „секс богиня“.

Четиридесетте жени, нагъчкани около дългите маси, ги аплодираха шумно. Вече се бяха насвяткали до козирките. Книжният клуб, съставен от група шумни, бели жени в края на петдесетте, принадлежащи към богатата средна класа, беше изминал разстоянието от Дейтън, Охайо, чак до Манхатън, за да празнува на брънч с Ева. Поводът бе петнадесетата годишнина от излизането на нейния бестселър (добре де, някогашен бестселър) и книга първа от еротичната ѝ поредица „Прокълнати“.

Лейси, президентката на клуба, пооправи лилавата си вещерска шапка и се обърна към Ева, която седеше начело на масата.

– Днес – изрева тя – празнуваме вълшебния ден, в който срещнахме нашия вампир с бронзовите очи, Себастиан, и неговата истинска любов – страховитата и благородна вещица Джия!

Жените, насядали около масите, нададоха вой. Ева изпита облекчение, че невероятно пошлият и обзаведен в садо-мазо естетика ресторант на Таймс Скуеър, „A Place of Yes“, им е предоставил самостоятелна зала. О, и то каква зала! Таванът бе обвит в червено кадифе, а стените – украсени

с паяжина от бондидж въжета и камшици за езда. Готически канделабри висяха опасно ниско над черните лакирани маси.

Тяхното „Меню на болката и удоволствието“ представляваше истинска туристическата атракция. По желание на клиента облечените със садо-мазо костюми сервитьори можеха да те пляскаат лекичко, да потанцуват в скута ти и какво ли още не. Каквото си поискаш.

Ева не искаше нищо от това. Но тя бе добър отборен играч, а Истинските съпруги от Дейтън бяха изминали дълъг път. Това бяха нейните хора – яростните фенове, които я държаха на повърхността. Особено напоследък, когато феноменът на вампирите (наред с продажбите на нейните книги) се бе поизтъркал.

Така че Ева си избра „Белезници + бисквитки“ от менюто. И ето я сега, седнала на готически трон, с ръце, закопчани зад облегалката, докато отегчена сервитьорка с кожен корсет я хранеше с курабии.

Беше едва три без петнадесет.

Би трябвало да е ужасена. Но тази сцена не бе нищо необичайно за нея. В края на краищата, Ева наистина пишеше порноромани, които се продаваха на касата в супермаркетите. Докато представянията на повечето автори се провеждаха в книжарници, университети и шикозни частни домове, събитията на Ева бяха далеч по-мръснишки. Раздавала бе автографи в секс шопове, клубове за бурлеска и на тантрически семинари. Беше продавала книги дори по време на афтьрпартито на Феминистки във филмите за възрастни (FAFFIES) през 2008 година.

Такова беше естеството на работата ѝ. Тя продължи да се усмихва приканващо, докато нейните читателки примираха по двойката разюздани, перманентно увредени деветнадесетгодишни откачалки, които бе измислила, докато самата тя беше разюздана и увредена деветнадесетгодишна откачалка.

Ева никога не си бе представяла, че името ѝ ще бъде синоним на вещици, вампири и оргазми. Като студентка с втора специалност по творческо писане и обзета от силна меланхолия, Ева се бе натъкнала съвсем случайно на този начин на живот. Беше по време на зимната ваканция през втората ѝ година в университета. Тя нямаше къде да отиде. Затова се скри в стаята си в общежитието, изливайки тий-нейджърския си гняв и мечтанията на заклет фен на ужасите в необуздан празник на похотта, а после съквартирантката ѝ тайно го изпрати до конкурса за нова фантастика на списание „Джъмпскеър“. Така получи първа награда и се сдоба с литературен агент. Три месеца по-късно Ева напусна колежа с шестцифрена сделка за няколко книги.

Иронично бе, че си изкарваше прехраната, като пишеше за страстен секс. Ева не можеше дори да си спомни последния път, когато е била гола с някого, без значение не-мъртъв или не. Между писането, туровете из страната, това да бъде самотната майка на същинско торнадо на прага на пубертета и борбата с хроничното ѝ заболяване, което варираше от контролирано до напълно изтощаващо, тя бе твърде изцедена да се обвързва романтично с истински пенис.

Което не беше проблем. Щом усетеше гъдел, Ева го потушаваше, пишейки книгите си. Подобно на боксьор, който се въздържа преди голям мач, тя умееше да използва неконсумираната си похот, за да придаде на историите за Себастиан и Джия типичната им необузданост. Това бяха литературните ѝ боеприпаси.

Но в ерата на социалните медии никой не искаше да си представя как любимата му авторка на еротика се лигави на дивана всяка вечер, опиянена от обезболяващи. Затова за своите публични изяви Ева си бе изградила роля. Имаше свой характерен стил с момчешки, но подчертано секси шик. Днес беше облякла сива, подобна на тениска минирокля, маратонки „Адидас“, златни винтидж халки на ушите и леко

размазана очна линия. Със секси секретарските си очила и дълги до ключицата къдрици тя можеше да убеди почти всеки, че е истинска мъжемелачка.

Ева беше гениална в преструвките.

– ...и да те благослови – продължаваше Лейси, – задето ни вдъхна вяра в страстта, макар Джия и Себастиан да са обвързани от древно проклятие, заради което се будят в противоположните краища на света миг след като са стигнали заедно до оргазъм. Ти ни даде общност. МАНИЯ. Нямам търпение да излезе петнадесетата книга от „Прокълнати“!

Насред аплодисментите им Ева се усмихна лъчезарно и се опита да се изправи. Но за съжаление, беше забравила, че е закопчана с белезници за стола и те рязко я дръпнаха обратно назад. Всички ахнаха, когато Ева се строполи на пода. Нейната сервитьорка доминаторка се задейства с две секунди закъснение, за да отключи белезниците ѝ от преобърнатия стол.

– Еха, май пих твърде много мерло – изкиска се Ева и скочи бързо на крака. Това бе лъжа; тя не можеше да пие алкохол заради здравословните си проблеми. Две глътки – и отиваше право в спешното.

Ева вдигна чашата си с газирана вода към морето от щастливи и добре наквасени бумърки¹. Също като Лейси, повечето от тях носеха лилавата вещерска шапка на Джия. Малцина имаха блещукащата висулка във формата на буквата S, увесена над блузите с якичка марка „Чико“. S беше инициалът на Себастиан и наподобяваше засукания подпис на вампира (само за 29,99 на EvaMercyMercyMe.com).

Ева имаше същия символ S на предмишницата си. Решение, взето преди години в една мъглява нощ от едно замайно момиче, за което съжеляваше.

– Не мога да изкажа колко съм ви благодарна – започна тя с излиянията. – Наистина, вашата подкрепа е това, което

---

¹ Представителки на поколението, родено в периода 1946–1964 г. – Бел. ред.

кара света на „Прокълнати“ да се върти. Надявам се петнадесетата книга от поредицата да оправдае очакванията ви.

Ако изобщо някога я напиша. Крайният срок за ръкописа беше след седмица и парализирана от писателски блокаж, тя едва успя да сглоби пет глави.

Ева побърза да смени темата.

– И така, някой чете ли вече „Върайъти“?

Едва ли. Тази публика вероятно четеше дамски списания като „Редбук“ и „Живот с Марта Стюард“.

– Вчера имаше някои вълнуващи новини. – Ева остави чашата си и склучи лакираните си в черно пръсти под брадичката. – Желанието ни се сбъдна. „Прокълнати“ вече има оферта за откупуване на филмовите права!

Публиката започна да надава писъци. Някой хвърли вещерската си шапка във въздуха. Зачервена от вълнение блондинка извади телефона си и взе да записва речта на Ева, за да може да я публикува по-късно във фен страницата на „Прокълнати“ във Фейсбук. Заедно с няколкото страници, поддържани от фенове, в Тъмблър и Туитър, за Ева платформата на Фейсбук беше от изключителна важност за промотирането на книгите ѝ, защото там нейните читатели споделяха рисунки на фенове, клюкарстваха, пишеха неприлични фен фикшън разкази и романи и обсъждаха евентуални актьори, които да изиграят героите във филма, за който си фантазираха от години.

– Намерих продуцентка – *чернокожа продуцентка, благодаря ти, Боже*, – която наистина разбира нашия свят. Последната ѝ лента на фестивала „Сънданс“ беше секси късометражен филм за агентка по недвижими имоти, която съблазнява върколак! В момента провеждаме интервюта с режисьори.

– Филм със Себастиан! Представяте ли си? – примря жена с боядисана в червено коса. – Трябва ни само чернокож актьор с бронзови очи. Някой, който умее да хапе.

– Ева, как да помоля съпруга си да ме ухапе? – захленчи приличаща на Мерил Стрийп домакиня. Това неизменно се случваше – разговорът за секс.

– Трябва да знаеш, че възбудата от ухапването е нещо реално. Нарича се одакселагния – разкри им Ева. – Просто му кажи, че го искаш. Прошепни му го в ухото.

– *Одакселагни ме* – започна да заваля Мерил.

– Хаща ухото – каза Ева с намигване.

– Много ще се радвам да видя Джия на голям екран – каза брюнетка с дрезгав глас. – Тя е такъв безстрашен воин. Би трябвало Себастиан да е страшният, но тя изби цели армии от ловци на вампири, за да го защити.

– Нали? Силата на тийнейджърската страст може да вдъхнови дори цели нации. – С блеснали очи Ева се впусна в минимонолога, който бе усъвършенствала през годините. Тази част все още ѝ бе забавна. – Научени сме, че животинските импулси и Аз-ът са по-силно изявени при мъжете. Но всъщност момичетата са тези, у които те се развиват първи.

– А после обществото го стъпква – каза брюнетката.

– Говори ми. – Ева знаеше, че болката скоро ще я връхлети. Преди всеки епизод маската ѝ се смъкваше и същността ѝ започваше да се проявява.

– Погледнете историята – продължи Ева, потривайки слепоочието си. – Още на четиринадесет Роксан Шанте² размазваше зрели мъже в рап битки. Серина спечели „Ю Ес Оупън“ на седемнадесет. Мери Шели пише „Франкенщайн“ на осемнадесет. Жозефин Бейкър завладява Париж на деветнадесет. Дневникът на Зелда Фицджералд от гимназията е бил толкова пламенен, че бъдещият ѝ съпруг открадва *цели пасаж*, за да напише „Великият Гетсби“. Поетесата от осемнадесети век Филис Уитли публикува първото си произведение на четиринадесет, докато е все още поробена. Жана д'Арк. Грета Тунберг. Тийнейджърките пренареждат шибания свят.

---

² Американска рапърка, пионер в жанра. – Бел. прев.

Над групата се възцари наелектризирана тишина. Но Ева вече потъваше към дъното. Пулсирането в слепоочията ѝ се засилваше с всяка изминала милисекунда. Захарта бе отключила състоянието ѝ, след като я бяха натъпкали насила с всички онези курабии. Знаеше, че не е добра идея, но вече я бяха оковали с белезниците.

Ева разсеяно опъна и пусна рязко ластика, който винаги носеше около дясната си китка. Това я караше да се съсредоточава не само върху болката. Стар номер.

– Помните ли, когато Кейт Уинслет избяга от годеника си в „Титаник“? – попита brunetката. – И след това веднага отиде при Лео? Това е тийнейджърска страст.

– Аз и сега бих го направила, ако се добера до Лео – призна Лейси, – а съм на четиридесет и една.

Всъщност беше на петдесет и пет.

– Точно като Джия! – ахна дребничка жена с хваната на кок коса. – Във всяка книга тя се бори, за да се върне обратно при Себастиан, макар да знае добре, че са прокълнати отново да се загубят един друг, щом правят секс.

– Това е метафора – каза Ева, зрението ѝ вече беше замъглено. – Без значение колко опасно е пътуването, то никога не свършва за истински сродните души. Че кой не *иска* връзка, която ще гори вечно, въпреки разстоянието, времето и проклятията?

Не и тя. От мисълта за опасна любов започваше да ѝ се гади.

– Искам да направя едно признание – прошепна зачервена блондинка на четвъртата си чаша розе. – Синът ми играе баскетбол в отбора на щатския университет в Охайо и аз така се възбудям по време на мачовете. За мен всички онези красиви чернокожи играчи са Себастиан.

Останала безмълвна, Ева гаврътна содата си.

Ето какво ще оставя в наследство на света, помисли си тя. Имам приятели, които организират протестни митинги и пишат есета, посветени на расовите проблеми в

Америка за списание „Ню Йоркър“, с които печелят „Пулицър“. Собствената ми дъщеря е такава бунтарка, че помоли едно ченге да я арестува по време на марша на средното им училище в Мидтаун. Но моят принос към тези смутни времена ще бъде да подтиквам белите жени на зряла възраст да точат лиги по чернокожите атлети в университетите, които искат единствено да бъдат оставени на спокойствие, за да се преборят за място в НБА.

В следващия момент в главата на Ева отекна поредица гръмотевични тътени. Тя стисна ръба на седалката с треперещи пръсти, подготвяйки се за последващите удари. Светът започна да се размива по краищата. Чертите на околните лица се стопиха като часовници на Дали; стомахът я присви от конкуриращите се парфюми в стаята, а след това сякаш чук се заби в лицето ѝ, все по-силно и по-бързо, с болезненост, която целеше да я осакати, а всички звуци зажужаха с пронизителни децибели – климатикът, дрънкащите сребърни прибори и, милостиви Боже, дали някой не разви-ваше обвивка на бонбон някъде в Кънектикът?

Безмилостно жестоките мигрени, които я измъчваха от детството и объркваха най-титuluваните специалисти по Източното крайбрежие, винаги ескалираха невероятно бързо.

Клепачите на Ева започнаха да се спускат. В добре от-репетирана преструвка, тя повдигна вежди, за да изглежда нащрек, хвърляйки ослепителна усмивка на публиката си. Гледайки тези развратни мръсници, тя почувства долната завист, която винаги изпитваше, когато бе сред група хора. Те бяха нормални. Те можеха да правят каквото си поискат.

Обикновени неща. Като това да се гмурнеш с главата напред в басейна. Да водиш разговор с някого за повече от двадесет минути. Да си запалиш ароматна свещ. Да се напиеш. Да оцелееш във влака на метролиния F, докато саксофонист надува с все сили мелодията на „Ain't Nobody“³ в

---

³ Хитова песен от 1983 г. в изпълнение на „Руфъс“ и Шака Кан. – Бел. прев.

продължение на девет спирки. Да се наслаждаваш на секс в трудно постижими позиции. Да се смееш силно и от все сърце. Да плачеш до изнемога. Да дишаш твърде дълбоко. Да ходиш твърде бързо.

С две думи, да живееш. Можеше да се обзаложи, че тези жени правят повечето от тези неща, без да се разкъсват от агония, която да ги поразява като наказание на гневен бог. Какво ли е да имаш лукса да не те боли?

Аз съм като извънземна, помисли си Ева. Винаги се бе чувствала така, сякаш само се представяше за човешко същество, и го беше приела. Но тя никога не спря да си фантазира за това какво би могло да бъде, ако не беше болна.

– Ъъъ... извинете ме за секунда – успя да измърмори Ева. – П-просто трябва да се обадя на дъщеря си.

Спокойно стиснала чантата си, тя премина през червената кадифена врата на резервираната зала. Минавайки покрай масите на извънградските любителки на театъра, които хълцаха от възторг по пиесата „Хамилтън“, тя забеляза дамския будоар зад зоната, отредена за персонала. Втурна се в кабинката за хора с увреждания, където имаше и мивка, и повърна над тоалетната чиния.

Известно време Ева остана там, поемайки си дълбоко дъх през болката, както нейният екип от невролози, акупунктуристи и източни лечители я беше научил. След това отново повърна.

Олюлявайки се, тя хвана ръба на мивката за опора. Очната ѝ линия се беше разтекла. Ето защо винаги я носеше леко размазана. Никога не знаеше кога ще я връхлети поредният епизод, затова, ако гримът ѝ беше в стил Риана в три сутринта, можеше да се преструва, че е търсен ефект.

Ева извади кутията с еднократни болкоуспокояващи инжекции от чантата си. Дръпна роклята си нагоре, разкри белязаното си бедро, заби иглата в него и после я хвърли

в кошчето. За всеки случай измъкна металната си кутийка за хапчета и си взе гумено мече с медицинска марихуана (предписано от най-добрия специалист по болката в Ню Йорк, много благодаря!). Внимателно отхапа едното му ухо. *Майната му*, помисли си после тя и метна цялото в устата си. Това щеше да отслаби напрежението до вечерта, за да може да мине през ритуалите им на майка и дъщеря след училище, а после можеше спокойно да се строполи някъде.

Ева предпазливо се облегна на покритата с плочки стена. Клепачите ѝ бяха затворени.

Да си болен хич не е секси. А и нейното увреждане беше невидимо – не ѝ липсваше крайник, нито пък носеше гипс. За другите, изглежда, бе невъзможно да проумеят нивото на нейното страдание. В края на краищата всеки има главоболие понякога, например ако спре кафето или при боледуване от грип. Затова тя го криеше. Всичко, което хората знаеха, беше, че Ева често отменя плановете си („Заета съм с писане!“). И беше склонна към припадъци, като на сватбата на Дениз и Тод („Твърде много просеко!“). Или забравяше думи по средата на изречението („Съжалявам, просто съм разсеяна“). Или изчезваше седмици наред („В писателско убежище съм!“ и в никакъв случай не беше на стационарен престой в отделениято на болница „Маунт Синай“).

Белите лъжи бяха по-лесни от истината.

Ето, например: какво биха си помислили маниачките на тема оргазми от Охайо, ако знаеха, че с удоволствие би удушила Себастиан и Джия? Да ги прогони там, където са отишли и онези шибаняци от „Здрач“?

В началото тя обичаше книгите си. Пишеше за собствено удоволствие, а идеите искряха като горски пожар. Тогава тя пишеше за своите читатели. А сега заемаше цели сюжетни линии от секциите с коментари на фен сайтовете на „Прокълнати“ – ето до какви дълбочини можеше да мами един автор.

Тя просто вече не можеше да продава тази „измъчена романтика“. Преди години си мислеше, че любовта не може да бъде истинска, освен ако не е на живот и смърт. Тя, Себастиан и Джия някога бяха тийнейджъри, споделящи един и същ извратен ум. Себастиан и Джия не пораснаха. Но Ева го направи.

Тя искаше „Прокълнати“ да умре, но поредицата осигуряваше стабилен и сигурен живот за Одри. Ева би се борила с дракони, за да спести на своето бебче детството, което тя бе имала. Просто ѝ се искаше отново да намери своето вдъхновение. Филмът можеше да ѝ помогне да го преоткрие.

Не само това, но дълбоко в себе си Ева се надяваше, че така ще получи и ново начало. С нейния дял от сделката тя най-накрая щеше да може да си позволи почивка от писането на „Прокълнати“ и да поработи върху книгата на мечтите си – онази, която открай време напираше да излезе изпод кожата ѝ. Тя щеше да бъде нещо много повече от нейните глупави и неприлични любовни романи (поне така се надяваше). Беше дошло време да го докаже на себе си.

Вече чувствайки се малко по-добре, Ева се изплакна с малкото си шишенце вода за уста. Почти несъзнателно вдигна към носа си средния пръст на лявата си ръка, на който винаги носеше винтидж пръстена с камея (без него се чувстваше гола), и вдиша дълбоко. Това беше стар навик – едва долавящият се аромат на парфюма на отдавна отишлата си бивша собственичка винаги я успокояваше.

Накрая, в настъпилия момент тишина, тя реши да провери телефона си.

Днес, 12:45 ч.

Кралица Сиси

МОМИЧЕ. Къде си? Като твоя редакторка, СИЛНО СЕ НАДЯВАМ, че пишеш. Като твоя най-добра приятелка, НАСТОЯВЯМ да си вземеш почивка. ГОЛЯМА НОВИНА. Пиши ми.

Днес, 13:11 ч.

Сидни продуцентка

Опитвам се да се свържа с теб от 3 часа! Мисля, че намерих нашия режисьор! Обади ми се.

Днес, 14:40 ч.

Бebчeтo ми

взе ли перата за моя арт проект #феминисткаикона имам нужда от него за портрета на баба по-специално косата ѝ беше толкова пухкава тенкс мамче наслаждавай се на твоя противен секс обяд целув

Днес, 15:04 ч.

Джаки, странната детегледачка хипохондричка. Използвай само при спешни случаи

Одри е у дома и обядва пица с отбора си по дебати. Само че доведе 20 деца със себе си. В профила ми в ChildCare.com изрично пише, че не организирам големи групи. (Агорафобия, гермафобия, клаустрофобия).

– Господи, Одри! – изстена Ева.

Замаяна от коктейла си от дъвка и инжекция, тя си поръча кола на Юбер, поднесе извиненията си на разхайтените дами от Охайо и след шест минути пътуваше към Бруклин.